

реји. В. у мом издању стр. 147/8, р. 15—26, 7—10, и јасне речи упућене Хиландарцима: Исплакнѹюцаго си оуставъ негоже написахъ заѣкъ сѣки келѹ, да аще видите еже не боуде подобенъ.

Милутинову повељу Кареји за аделфате г. Грујић датира 1316. год., док у „оригиналној“ повељи стоји 6826 т. ј. 1317/18. Он је сматра за оригиналну, не знајући да јој је већ С. Вуловић оспорио аутентичност (Глас XLIII, 13) и да је то примио и С. Станојевић (Глас CLXIX 42—3). Знам, да г. Мошин покушава сад рехабилитирати ту повељу, али он своје разлоге још није објавио. Штета је, што Г. није искористио више и грчку и словенску збирку хиландарских докумената, *Actes de Chilandar*, у којима се налазе још три-четири документа о Карејској ћелији и односу Хиландара према њој. Ср. у грчкој збирци бр. 57, 80, а у словенској бр. 25. У словенској збирци под бр. 39 налази се и повеља Царице Јелене о којој Г. расправља, а под бр. 23, с погрешним датумом, повеља Стевана Дечанског о Косорићима.

Запис о Царици Јелени из лајпцишког зборника, са описом рукописа, објавио је А. И. Јацимирски мање тачно од Љ. Стојановића у Сборнику отдѣлення рус. языка и словесности XCVIII, 1921., 538.

В. Ђоровић.

Блажо Милованов, *Билешке и причања из живота Бјелопавлића, по причању старих Брђана*. Земун 1937, 8°, XXIV+81.

Књига је писана без претензија, од једног лаика, а доноси само грађу за опширну историју Бјелопавлића. Иако је највећи део главних података ове књиге био познат из других списа о Црној Гори и Бјелопавлићима, она ипак није без интереса. Нарочито су занимљиве родословне таблице главнијих бјелопавлићких братстава и предања о њима. Има и доста лепих података о мегдану код нас. Прилично је подробно изнесен и материјал о буни Бјелопавлића против кнеза Данила и о попу Пуниси Павићевићу и Тодору Кадићу, убици кнежевом. Потпуности нема ни у једном питању, али писац није за њом ни ишао. Давао је само белешке и саопштења, и то једино усмена; документарног податка нема ни једног. Књигу је спремио за штампу професор Ј. Вулетић, који је написао и биографију писца књиге. Он је желео, — и то му је добро — да овим радом даде „потстрека нашим интелегентнијим племеницима да и сами посвете пажњу скупљању традиције о своме племену“.

У тумачењима није требало објашњавати облике и значења речи као *виђеши*, *ћед*, *ћец*, *пушиши*, *збориши*, *фајда*, *фала*, *газ*, *ошол*, *кожух*, *чишуља* и сл. Али је, на пр., требало ближе рећи шта управо значи ова реченица: „Братство је пак имало у виду да избор падне на човјека који је по природи био рођен“. Јер ја ово, признајем, не могу да разумем.

Да ли ће бити тачно, да се сердарска титула јавља у Бјелопавлићима тек пред крај XVIII века? Петар Вукотић није био зет него таст краља Николе.

В. Ђ.